

Leerrede over Amos 5:4 en 5, uitgesproken op Woensdagavond 7/07/1948 te Schiedam door H.Hofman, evangeliedienaar.

Zingen - Psalm 139: 4, 5 en 6
Lezen - Amos 5

Voorrede.

Uit hetgeen wij zo-even van de 139e psalm zongen, verstaan wij dat de psalmdichter een waar kind Gods geweest is, één die God zijn Schepper recht had leren kennen zoals Hij tot zaligheid, blijdschap, leven en vergenoeging door ons behoort gekend te wezen. Want merkt eens op wat er in die drie verzen die wij zongen, vervat ligt. Immers, hij spreekt zich daarin uit, door de kennis die in hem gewrocht was, in dezelfde geest als de apostelen, bijvoorbeeld met deze woorden: "Wij weten - of met - ik weet en ik ben verzekerd." Niet dus: ik denk, of ik geloof wel dat het zus of zó is. Neen. Maar hij spreekt uit een gewrochte kennis:

Waar zou ik Uwen Geest ontvliên?

Hij geeft te kennen: dat is onmogelijk, dat ik Uw Geest zou kunnen ontvlieden. Dat heeft hij leren kennen. Niet zonder meer belijgend dat God, God is, maar Die Zich in Zijn Woord geopenbaard heeft als alom tegenwoordig, Die al Zijn schepselen ziet, kent, gadeslaat en daaruit belijdt: "Waar zou ik Uwen Geest ontvliên?" Laten wij dus bedenken, dat de psalmdichter een waar en verlicht kind Gods was, en hetgeen hij spreekt door de Geest Gods gewrocht is.

Hij is dus niet een dode en blote belijder. Neen! Daarom is het zeer op zijn plaats, als wij daarop acht geven dat de psalmdichter iemand is die weet Gods Geest niet te kunnen ontvlieden, daar alles van God is. Want al wat is, is door God. Opdat ook ik bedenke dat, als dit de waarheid Gods is, dan kan ik ook God niet ontlopen, want: "Zo ik opvoer ten hemel - die is van God - Gij zijt daar; of bedde ik mij in de hel; of woonde ik aan het uiterste der zee", noem maar op, het is alles van God. Ook de hel is van God. Daarom is dit wel een eerste vereiste: ben ik zelf, persoonlijk, ook van God? Er kan gezegd worden: ja, want wij allen zijn Zijn schepselen. Inderdaad, dat is de waarheid. Maar wij zijn als schepselen Gods van Hem afgefallen en zijn daaruit niet Godes, maar onszelfs, ja zijn van satan. Doch, wij, als mensen, kunnen God niet misdoen, daar er een breuk is tussen Hem en ons.

Wij moeten eenmaal, vroeg of laat, in Zijn handen vallen. Want ja, wáár wij ook heengaan, al was het in de diepte der zee, die is ook van God. Wáár ook: alles is het Zijne! Dan is het dus noodzakelijk, dat ook wij de Zijnen worden, en dat het een vlakke verhouding wordt met God, onze Schepper, wij weer in Zijn gunst hersteld worden. Want zo wij niet in Zijn gunst hersteld worden - éénmaal moeten wij God aandoen - dan zal het zijn dat wij Hem moeten aandoen als een overtreder. Als wij ons van Hem afgekeerd hebben, dan moet de schrikkelijke toorn en gramschap op ons rusten en zullen die woorden toepasselijk op ons zijn: "Gijlieden hebt een vuur aangestoken in Mijn toorn, tot in eeuwigheid zal het branden." Want God wil als Schepper eer hebben van al het geschapene, maar inzonderheid van Zijn redemachtige schepselen. Daartoe dan is het genadetijd.

Mozes bidt in de 90e psalm: "Leer ons de tijd des levens kost'lijk achten." Onberijmd lezen wij: "Leer ons also onze dagen tellen, dat wij een wijs hart bekomen." Dus zouden loslaten de zonde, de wereld en alles buiten God en zoeken ten nauwst vereniging met Hem. Want dat is toch het doel! Daartoe hebben wij Zijn Woord, verkondigt Hij ons het Evangelie, daartoe zijn alle bemoeienissen, daartoe is al wat ons in dit leven wedervaart. Ook de prediking dat het straks onze beurt is. Immers, wij hebben vandaag één onzer naar zijn laatste rustplaats gebracht.

Om dus de tijd uit te kopen en zoeken onze ziel er als een buit uit weg te dragen, dat is toch het voornaamste. Want ziel verloren, alles verloren; ziel behouden, alles behouden. Daartoe vraag ik uw aandacht voor een ernstig woord der Schriftuur. Zoeken wij echter vooraf Zijn aangezicht om een verbeurde zegen.

Tekst:

Het woord waarvoor wij uw aandacht vragen, vindt u in het ons zo-even gelezen 5e hoofdstuk uit de profeet Amos, nader het 4e en het 5e vers, waar Gods Woord aldus luidt:

4. *Want zo zegt de HEERE tot het huis Israëls: zoekt Mij, en leeft.*
5. *Maar zoekt Beth-El niet, en komt niet te Gilgal, en gaat niet over naar Ber-séba; want Gilgal zal voorzeker gevankelijk worden weggevoerd, en Beth-El zal worden tot niet.*

Leerrede:

Het hoofdstuk is ons zo-even in zijn geheel gelezen. Het begint: "Hoort dit woord, dat Ik over ulieden ophef, een klaaglied. o huis Israëls!" Dan volgt er: "De jonkvrouw Israëls is gevallen; zij zal niet weder opstaan." De profeet Amos spreekt hier in dit klaaglied op een krachtige overtuigende wijze van de val van het rijk der tien stammen. Op zulk een wijze alsof het reeds geschied was dat de inwoners van Israël uit hun land weggevoerd waren, dus al in ballingschap waren.

Hoewel die zaken vaststaan - dat zij zouden geschieden vanwege hun zonden en goddeloosheid - handelt die lieve Jehova niet zo: daar gij het er naar gemaakt heb dat Ik u straf, zal Ik u ook niet meer vermanen, lopen jullie je eigen weg maar, totdat de tijd en de maat vol gemeten is. Neen! Zo handelt Hij niet! Immers, zo lezen wij hier in hetzelfde hoofdstuk: "Want zo zegt de HEERE tot het huis Israëls", dus tot hetzelfde huis waar het klaaglied over wordt aangeheven, tot diezelfde mensen spreekt Jehova om ze af te keren van hun kwade weg, waar de klappen van God en de slagen op moesten volgen. Vervolgens lezen wij: "Zoekt Mij, en leeft." Hun wordt dus geboden om dat te doen, en dan volgt er wat er wordt verboden. Laat ons dan even stilstaan bij wat God hun verbiedt en dat wat Hij hun gebiedt. Hij verbiedt hun: "Zoekt Beth-El niet, en komt niet te Gilgal, en gaat niet over naar Ber-séba; want Gilgal zal voorzeker gevankelijk worden weggevoerd, en Beth-El zal worden tot niet." Daarom moeten zij dat niet zoeken.

Waarover spreekt God hier? Wij moeten ons de Israëlieten niet voorstellen als atheïsten, die in totale ongodsdienstigheid leefden. Integendeel, het waren uiterst godsdienstige mensen, maar ze dienden God niet zoals Hij dat van hen vroeg, en door Mozes en de profeten hun was voorgehouden. Zij waren van de kern der zaak - het zoeken van God hun Schepper - afgedwaald tot zaken die God mishaagden, in plaats van behaagden. Wij zouden het met een paar woorden aldus kunnen uitdrukken: zij leefden in een eigenwillige godsdienst. Die bestond hierin dat men grote afgoderij maakte te BethEl, naar aanleiding van een gezicht dat Jacob gezien had in een droom. Dat was, toen hij reisde naar Mésopotanië, nadat hij op een bedrieglijke wijze de zegen ontvangen had van zijn vader. Ezau had gezworen hem te zullen doden, waarna hij op aanraden van zijn moeder vertrok naar Paddan-Aram, om bij Laban te verkeren totdat de woede van Ezau wat gekalmeerd was. Hij zou zich daar een vrouw zoeken.

Dan breekt er een nacht aan, waarin hij geen onderkomen had, en onder de blote hemel ligt, nadat hij een steen genomen had als hoofdpeluw, om te gaan slapen. Hij kan zichzelf niet bewaren, en nu was er maar één wild dier nodig om een einde te maken aan Jakobs leven. Al was het dat zijn vader hem gezegend had, wat zou er dan van die zegen terecht komen? Allereerst heeft hij zichzelf geholpen met het eerste geboorterecht te verkrijgen voor een schotel moes, dan op een slinkse wijze de zegen te verkrijgen door net te doen alsof hij Ezau was, met het vel van een dier, dat hij geslacht, had om zijn polsen, handen en hals te doen.

Maar nu kan hij zichzelf niet helpen en is aangewezen op God en moet zich verlaten op Zijn genade of ongenade. Door vermoeidheid overmand, viel hij in slaap. Hij droomde dat hij een ladder zag, welks einde aan de hemel raakte, en dat de Verbondsengel op dezelve stond. Die belooft hem wel te doen en dat land te geven. Wanneer hij ontwaakt zegt hij: "Hoe vreselijk is deze plaats! Dit is niet dan een huis Gods, en dit is de poort des hemels!" Hij nam de steen waarop zijn hoofd gelegen had, stelde die overeind, goot er olie overheen en noemde die plaats Beth-El. Hij beloofde God indien Hij hem met vrede wederbracht, dan zou hij Hem de tienden geven van alles wat hij had. Maar nu zijn die mensen die plaats als een heilige plaats aan het vereren, want daar was van de hemel gesproken met vader Jakob. Een wonder! Dat was nummer één.

Vervolgens lezen wij: "Komt niet te Gilgal." Dat is de plaats geweest waar de Israëlieten besneden waren toen ze uit Egypte getrokken en in het land Kanaän gekomen waren. Daar hadden ze ook het eerste Pascha gevierd. Weer een heilige plaats.

Dan volgt de derde plaats: dat is Ber-séba, daar had God gesproken met vader Izak. Die plaatsen werden door de Israëlieten vereerd als heilige plaatsen. Maar God had nooit geboden, om plaatsen waar Hij verschenen was en Zichzelf bekend had gemaakt, tot afgoderij te maken. Daarom verbiedt God dat. Het was niet zó: ja, daar moet je naar toe gaan om God te dienen, daar moet je bidden, want daar is God verschenen. Wel neen, want het aardrijk is des HEEREN. Niet alleen te Beth-El, Gilgal en Ber-séba, maar alles is van God. God houdt er geen heilige plaatsen op na. Die zaken zijn niet zo.

Men zal zeggen: "Maar wat hebben wij nu toch eigenlijk te maken met wat die oude Joden gedaan hebben? 't Is waar, zij behoorden dat niet te doen, maar dat doen wij toch niet om afgoderij te maken van plaatsen?" Jááá... maar al menen wij daar vrij van te zijn (God geve dat dit bij ons allen zo is), maar, ik zal maar eens iets noemen, al hebben wij geen heilige plaatsen hier of daar, toch valt het voor dat men zegt: "O, dát kamertje, dat is mijn heiligdom; zie je, want wat ik daar ontmoet heb! - of - en dat hoekje in de kelder of op zolder, daar heb ik eens gelegen." Er was eens een man die tegen Bogaard (onze vroegere voorganger) zei: "O Bogaard, dát was toch wel wat, toen je je huisje uitstapte en in je nieuwe huis kwam, want in dat oude huis is toch heel wat gebeurd! Bogaard dacht: wat ben ik toch een hard mens, daar heb ik nooit erg in gehad. Daar hij de sleutel van z'n oude woning nog had, ging hij er nog eens langs, om zogenaamd even te gaan kijken of hij niets vergeten had. Hij naar de zolder, ja, daar heb ik dikwijls liggen kruipen, liggen wrielen voor God, onder mijn zonde. Dat èn dat is er gebeurd. Maar ja, zijn hart bleef precies eender. Toen naar de bedstede, maar ook daar bleef alles precies eender. Toen in de kelder, ook daar niet in 't minst enige verandering. Doch toen kreeg hij te zien, dat was allemaal gebeurd in Jezus Christus. Daar had dat oude huis, zolder, bedstee, kelder, niets mee te maken. Daarom moeten wij maar niet zo hoog staan met kelders en kamers. Dat is afgoderij plegen, waardoor wij het doel uit het oog verliezen.

Ook, als iemand eens vrucht aan zijn ziel heeft genoten bij het lezen van een oudvader, zodat men zegt: wat een prachtwerk is dat, daaruit heb ik dit of dat genoten. Het is zeer op zijn plaats als wij oude schrijvers, ware kinderen Gods en de werken die zij hebben nagelaten, hoogachten, maar wij moeten die niet gaan verafgoden. Noch een Van der Groe, Comrie, noch anderen. Want God heeft ze ons niet geschonken, noch de werken die zij hebben nagelaten, dat wij er afgoderij mee zouden gaan bedrijven. Maar wij moeten de God leren kennen van: Van der Groe, van Comrie, van Erskine, enzovoorts. Die God en die Jezus waar zij in die werken van handelen, daar loopt het over. Maar als wij met de boeken hoger staan dan met God en Jezus en bekering, dan zegt God evenals hier tot het volk die zo hoog met die plaatsen stonden: "Want Gilgal zal voorzeker gevankelijk worden weggevoerd en Beth-El zal worden tot niet."

God wil hier zeggen dat ontvalt u straks allemaal. Kamers, kelders en zolders en oude schrijvers kunnen je niet helpen en die ontvallen ons allemaal. Wij hebben die God en Jezus nodig die zij gepredikt hebben, waarvan zij in hun geschriften hebben nagelaten, hoe zij Hem hebben leren kennen in de heerlijkheid van Zijn werken. Dat is de zaak waarover het gaat. Want wij allen moeten eenzelfde geloof zoeken, dat zij gehad hebben.

Ik leg er de nadruk op, dat, noch ik noch gij met minder kunt doen, dan waarmede zij het gekund hebben: dat is de genade zoals die uit God in Christus is en door die Geest wordt gekend. Dat hebben wij allen nodig, om te worden één kudde, één Herder, één gemeente, waarvan Christus het Hoofd is, die door het geloof samen vergaderd en verenigd zijn.

Ik zal (en dan stap ik van dit punt af) nog iets verhalen uit een werk van Luther. Dat is uit een boek waarin veertig predicaties zijn opgenomen. Daarin spreekt hij hoe Maria bij het graf stond en Jezus tot haar zei: "Ga heen tot Mijn broeders." Hij geeft dan een uiteenzetting over dat woord "broeders", waarin hij gaat zeggen, dat wij allen geestelijke familie zijn, door het geloof in Christus. Vervolgens zegt hij: wanneer ik in het geloof in Christus ben, dan ben ik even zoveel kind als Petrus, Paulus, Johannes enz., en heb eenzelfde recht en deel als zij.

Toen ik het gelezen had, dacht ik, dat moet ik nog eens overlezen, want dat is nogal wat! Luther gaat dus Petrus, Paulus, Jacobus, enzovoorts, de heiligen der hoge plaatsen, de grondleggers van de Nieuw Testamentische kerk op één lijn stellen met eenvoudige particuliere gelovigen! Ja, het stond er. Verder lezend sprak hij: maar ze hebben dat wat beter vast gehad dan wij. Hij wil zeggen, ze zijn door Gods Geest zó ingeleid in de verborgenheden van het Koninkrijk, waardoor zij hun kindschap zoveel vaster gehad hebben. Maar verder is ieder gelovige een kind Gods.

Laat ons dat tot doel stellen! Niet: o, dat is een man geweest en die is ook een echt kind Gods en dat is een wonder! Dat moeten wij niet doen. Dat is bij God afgoderij. Want Hij wil dat wij eenzelfde geloof zoeken, en deel en gemeenschap aan Hem, en de goederen van het Nieuw-Testamentisch genadeverbond hebben. Dat is dus allemaal wat verboden is; wat wij niet mogen doen.

Nu wat geboden wordt. God stelt hier kort en zakelijk: "Zoekt Mij, en leeft." Daar ligt in vervat dat wij oorspronkelijk God kwijt zijn. Als wij iets niet zijn verloren, behoeven wij het ook niet te zoeken, maar als wij iets verloren hebben, dan gaan wij er op uit. Dit of dat ben ik kwijt, ik moet eerst eens zoeken of ik het weer kan vinden. Zo wil God zeggen, dat wij Hem kwijt zijn. Wilt gij Mij vinden, dan moet gij Mij zoeken.

Is God te vinden? Ja, dat zegt ons heel het Oude- en het Nieuwe Testament. Heel de prediking van het Evangelie is: dat God hulp besteld heeft bij een Held en dat er, door die gezegende Verbondsmiddelaar Jezus Christus, weer herstel en aanneming, de nauwst vereniging, met God onzen Schepper is. Doch, dan moet God, naar Zijn eigen bevel, in de rechte weg gezocht worden. Niet onze weg, niet naar onze inzichten en gedachten. Daarom predikt Hij ons uit de hoogwaardige hemel: Jezus Christus en Dien gekruist, dat Hij de verzoening is voor onze zonde. Want dat Hij in leven en in sterven, in lijden en gehoorzaamheid aan alle eisen van wet en recht heeft voldaan.

God predikt ons, dat Christus de schuld heeft verzoend en dat Hij de gerechtigheid heeft verdiend en verworven, waardoor wij in het gericht van God, bestaan hebben. Buiten Jezus Christus is er geen toenadering tot Gods Majesteit. Wij hebben Hem nodig. Daar Hij voor de zonde betaald heeft, hebben wij nodig dat die arbeid van betaling ons wordt geschonken en medegedeeld. Om weer verkeer en gemeenschap met God te hebben, is ons nodig de gerechtigheid die Christus heeft verworven, waarvan Elihu spreekt: "Hij (namelijk Christus) zal de mens zijn gerechtigheid wedergeven." Dus, wat wij in de eerste Adam verloren hebben, kunnen wij in de tweede Adam -Jezus Christus - terugkrijgen.

Wat is dan de weg om door Christus weer in verzoende betrekking met God te komen om Hem te vinden, gelijk Hij spreekt: "Wie Mij vindt, vindt het leven?!"

Deze weg geeft God ons te kennen door het Verbond der genade dat God heeft opgericht in Zijn Zoon, en dat Christus heeft bezegeld met Zijn dierbaar hartenbloed, toen Hij uitriep: "Het is volbracht! Vader, in Uw handen beveel Ik Mijn Geest" en het hoofd buigende, de Geest gaf. Dan moeten wij als schuldigen de uittredenden zijn tot God onzen Schepper, want er staat geschreven, dat wanneer zij zich schuldig kennen, God aan Zijn Verbond zal gedenken. Dat is toch geen kleinigheid. God is dus te vinden, Hij zegt: "Zoekt Mij en leeft."

Buiten Christus is Gods Koninkrijk een afgesloten terrein, maar er is toegang bij God door de Middelaar des Verbonds, doch Hij neemt alleen zondaren aan om hen te dienen tot herstel in Gods gemeenschap, wanneer zij zich voor God schuldig kennen. Dan is de weg om God te zoeken, dat wij zoveel leren kennen van onze zonde, van onze breuk die wij gemaakt hebben, -- want God is daar de oorzaak niet van, maar wij -- dat wij die moeten eigenen, dat het onze zonde, onze schuld is, waardoor wij het oordeel rechtvaardig verdiend hebben. Daarom, een ieder die belangen heeft, die zijn ziel er als een buit wenst uit weg te dragen, merk dan op de weg waarin God gezocht moet worden. Dat is in de weg van schuld, vernedering, boete voor Zijn Majesteit.

Als de omstandigheden die in ons midden hebben plaatsgehad, ons hebben aangegrepen, dat gij er mede tot uzelf hebt moeten inkeren, zeggende: "O, ik weet de dag mijns doods niet, maar wat hem - die wij vandaag ter aarde besteld hebben - getroffen heeft, kan ook mij overkomen", en gij de noodzaak gevoelt van geborgen te worden, dan is het woord van God: "Zoekt Mij - en Hij voegt erbij: en leeft." Dan moet God gezocht worden in de weg van schuld en vernedering. Niet dat wij onszelf gaan verbeteren, grove zonden gaan laten, als het kon heilige mensen voor God worden. Ja, als het mogelijk was, zo naar de Wet Gods te gaan leven - naar eerste en tweede Wetstafel - dat wij, als engelenreinheid hadden, en denken dat, dat de weg zou zijn om in gunst bij God te geraken.

Neen, dat gaat niet. Immers, Gods Woord leert ons: "Wanneer gij gedaan zult hebben al hetgeen u bevolen is, zo zegt: Wij zijn onnutte dienstknechten; want wij hebben maar gedaan, hetgeen wij schuldig waren te doen." Onze zonden maken een scheiding tussen God en ons, dus al hebben wij nog zo veel goede werken gedaan, dan blijven de zonden die wij gedaan hebben, in Zijn boek en register opgetekend, staan. Dan blijft breuk, breuk en scheiding, scheiding. Het "af-zijn" van God is een voldongen feit! Maar nu is dit de weg dat wij met schuld en zonde terugkeren: "Tegen U, U alleen, heb ik gezondigd, en gedaan, dat kwaad is in Uw ogen."

Er mag gezegd worden: "Ja, maar als ik met schuld en zonde terugkom dan vrees ik dat God, vanwege de grootheid van mijn zonde, mij zeker zal verdoemen." Als gij dat denkt, vraag dan veel om ontdekkend licht, net zo lang totdat gij gaat zien, dat gij in een staat bent, - door de val in Adam verdoemd - dat uw oordeel vast staat, dat het alleen nog maar toegepast moet worden. Dat gij bemerkt dat het echt nodig is pardon te verkrijgen. Want het vonnis staat vast! Als dat werkelijkheid bij ons gaat worden, dus dat wij voor de dag moeten komen met schuld, zonde en oordeel, dan is er plaats dat wij er achter komen dat God zo'n lieve Jehova is.

Indien dan wij, die boos zijn, weten onze kinderen goede gaven te geven - als zij die van ons vragen - hoeveel te meer dan die Vader van alle barmhartigheid!

Ter verduidelijking laten wij uitgaan van dit voorbeeld: als er een kind is dat kwaad gedaan heeft, en het gaat naar zijn ouders en zegt: "U heeft het mij al dikwijls verboden, maar ik heb het toch weer gedaan, hier hebt u een stok, sla er maar op, dat ben ik waardig." Wat doen dan zo'n vader en moeder? Zeggen die: "Zo, moet je dat zelf toestemmen? Nu ga dan maar eens goed staan, dan zullen we je rug eens bewerken?" Doen een vader en moeder dat, die van nature boos zijn? Neen! Want, die zien dat het kind komt met berouw en schuld, waardoor hun hart met mededogen bezet wordt, en die zijn dan eer genegen om te zeggen: wat is een mens toch verdorven, hé! Nemen een stoel, en gaan met het kind op de knieën en roepen God almachtig aan en vergeven het kind het kwaad. Dat ligt in de natuur van rechtgeaarde ouders.

Hoeveel te meer bij die Vader aller barmhartigheid als er één met schuld komt, en bekent: ik heb de hel verdiend, ik ben Uw gramschap dubbel waardig!

Luther kwam eens bij zieke student die op sterven lag zei: "Mijn zoon, gij nadert met rasse schreden de drempel der eeuwigheid en nu zult gij straks op duizend vragen niet één antwoord kunnen geven, want gij hebt genadetijd gehad". Op de vraag van Luther: "Hebt gij nog iets te zeggen, mijn zoon?" Was het antwoord van de stervende; terwijl hij de kleren op zijn borst oplichtte: "Ik lig hier met een door schuld verscheurd gemoed, maar 't is besprengd met Christus' bloed, dat, door het geloof de schat van 't liefdehart Gods in zich bevat." Toen pakte Luther hem om de hals, kuste hem op de met spruw bedekte lippen en zei: "Zijt gij aldus toegerust mijn zoon, vaarwel, tot de overzijde van het graf." Zo hebben de hervormers geweten: die bij God komt in schuld, die neemt Hij aan. Dan is dát de weg, hoor, om God te zoeken, dat wij met schuld voor de dag komen.

Wij kunnen niet betalen, noch het goed maken of gerechtigheid aanbrengen. Maar Christus heeft voor de zonde betaald en een eeuwige gerechtigheid aangebracht. Als wij met schuld bij God komen en bekennen dat Hij naar recht ons kan verdoemen, en wij moeten God in alles eerbiedigen, dan wil die gezegende Majesteit zo zijn, Die wil dan aan schuldigen, aan vloekelingen, die Hij rechtvaardig kan verdoemen, uit genade de gerechtigheid en heiligheid van Christus schenken en toerekenen, opdat wij nimmermeer in het gericht zouden komen. Daarom staat er bij: "En leeft!" Wat een verheven woord: "En leeft!"

Wat geeft dat ons te kennen: "En leeft." Immers dit: de mens is door zijn val in Adam de geestelijke dood gestorven. Wat is dat? Dat is: los, af, gescheiden zijn van God. En nu is het zeggen Gods: "En leeft!" Dat is: hersteld te zijn in Zijn gunst en in Zijn gemeenschap, weer verkeer met Hem te hebben. Dus de geestelijke dood opgeheven, om te leren kennen, wat ook wel genoemd wordt de eerste opstanding. Dat is de opstanding uit de dood van onszelf in een nieuw leven, en dat door en in Christus' kracht. Van degenen, die opgestaan zijn uit die dood, daar staat van: "Over deze heeft de tweede dood (dat is de straf aan ziel en lichaam, voor eeuwig in de hel) geen macht." Is het niet een lieve Jehova? Die zegt: "Zoekt Mij, en leeft."

Toe, laat ons dat dan bedenken om Hem ook te zoeken in de rechte weg. Dus, niet in eigen werken van doen en van laten, maar dat wij Hem zoeken buiten onszelf in vernedering, in schuld en in schande, onder onze zonde. Alles zoeken in Jezus Christus, in de volkomenheid van Zijn arbeid. In zoverre wij Hem gevonden hebben en wij, de Zijnen zijn, blijft telkens weer gelden: "Zoekt Mij, en leeft." Want wie zijn wij? Tot hinken en zinken elk ogenblik gereed, en wij hebben telkens weer nodig herstel in de genadestaat door Christus. Wat is dat? Want als Hij ons eens aangenomen heeft, blijven wij toch aangenomen? Ja, inderdaad, dat is ook waar, en wat uit Zijn lippen ging blijft vast en onverbroken, maar nu komt daar telkens tussen van ons eigen. En het minste dat ertussen komt van onszelf, is zonde. Doch Zijn woord tot ons is en blijft: "Zoekt Mij, en leeft." God wil zeggen: nu moet gij niet zelf aan de gang gaan om eigen heiligmaking uit te werken. Komt telkens maar met al uw belangen en behoeften, met uw zonde, zwakheden, met al uw gebreken, naar Mij toe. Komt daar maar eerlijk mee voor de dag: "Zoekt Mij!" Hij verbindt daaraan: "En leeft."

Waarom is die Jehóva zo vriendelijk? Och, iedere vader en moeder onder ons, bedoelen toch het welzijn van hun kinderen, zij willen zich daarvoor inzetten en opofferen. En die lieve Jehova bedoelt ook niets anders dan ons welzijn. Hij wil hebben dat wij het leven genieten, want Hij ís het eeuwige leven. Dat leert ons Jezus toch Zelf: "En dit is het eeuwige leven, dat zij U kennen, de enige en waarachtige God, en Jezus Christus, Die Gij gezonden hebt."

Telkens is de ervaring, dat zij nooit tevergeefs kloppen aan de genadedeur. Want als wij komen met onze armoede, ellende en al onze behoeften, dan ontmoeten wij telkens:

...Milde handen, vriend'lijk' ogen,
zijn bij U van eeuwigheid.

God wil ons telkens weer in Jezus Christus aannemen en verzekeren: "je bent Mijn kind, hier, voel nu maar eens Mijn reine en zuivere en grote liefde." Om telkens bij vernieuwing verzekerd te worden van Zijn waarachtige liefde en trouw jegens ons, en alzo genieten het leven aan onze ziel: gunst bij God.

Och, daar het alzo is, heilige het de God aller genade. Dat een ieder van ons zich benaarstige een onderkomen, een thuis, bij die hoge God te zoeken. Helder en klaar lezen wij in onze tekstwoorden wat God niet en wat Hij wel wil. Dat een ieder dan weet wat hem past en betaamt. Wij zien donkere wolken van het oordeel Gods - Die Zich toornst over de inwoners der aarde - al dichter bijkomen en al zwaarder worden. Zullen wij niet aan de wereld blijven hangen, aan het zien- en zinlijke, aan hetgeen geen wezen in zich besluit! Mag ik u dan bidden: zoekt de HEERE en leeft! Komt, laten wij vlijtiglijk heengaan en zoeken de HEERE onze God, ik zal ook zelf heengaan en Hem zoeken.

Dat die algenoegzame Jehova ons toeschikke hetgeen wij nodig hebben opdat wij Hem zoeken en vinden, om voorbereid te worden tot Zijn heerlijkheid. Teneinde, wat wij hier maar ten dele kunnen, nog eens volmaakt met al Zijn gunstgenoten te doen: Hem bedanken in heerlijkheid. Amen.

Slotzang: Psalm 133: 3

Waar liefde woont, gebiedt de HEER den zegen, ...

Zegen:

De genade van onzen Heere Jezus Christus, de liefde Gods des Vaders, en de troostvolle gemeenschap des Heiligen Geestes zij en blijve met u allen. Amen.